

ONA & ONA

VESNA RADUSINOVIĆ

Naslov originala

Vesna Radusinović
ONA & ONA

Copyright © 2004 Vesna Radusinović
Copyright © 2008 ovog izdanja, LAGUNA

Vedranu i Maretu

Može Mustafa da priča šta 'oće, al' jurcao je i on za mnom, a ne samo ja za njim. Bože, kao da je juče bilo... Pozove me da dođem kod njega, u Švabiju; ja rekla mojima, oni – da me se odreknu preko novina. Nije njima bilo žao da odem, ma jok, nego im vazda bilo malo svega, a ja zaradivala kô luda. Tako su me bili istapirali da nisam imala ni za avion. Sednem na voz, stignem do Salzburga i tu me zeleni propisno istrkeljišu i skembaju u prvu policijsku stanicu. Snimili me da sam švorc. Na pasoš mi udare pečat: „curik gevizen“ (slati natrag, kažu). A ja ih opet zajebem. Objavim pasoš nevažećim, tresnem pet-šest tezgi kod gazda Mrke, kupim avionsku kartu kô prava i zapucam na aerodrom. Raspitam se gde je avion za Štuttgart, i pravac kod Mustafe. Mila majko, kad je počeo da propada, a taman sam se prihvatila zemičke, ispade mi iz krila, a ja se baš nešto mislim kako ne može ništa da mi se desi gore od onoga što mi se već desilo, pomolim se triput i nekako to prođe. Pored mene neka gospođa – ma pomakla se nije, a kamoli da je koju izustila. Pitam je je l' se ona boji, a ona će

meni preko neke stvari: „*turbulencija*“. Jaka stvar. Mrzim bre sve te naučne nazive. Kô da sam glu-pa pa ne znam kad oblak udari u avion. Svašta. Sačeka me Mustafa na aerodromu, srećna ja kô niko, a doterala se maksimalno. Lakovane crve-ne čizmice i bela kratka bundica. Jes' veštačka, al' to je bilo u modi. Suknja minić i neke pege po njoj, bluza s karnerima. Vidim, okreću se za mnom kô da žensko videli u životu nisu. A nje-ga sramota!.

– *Gde ti je prtljag?* – pita.

A ja natrpala sve što sam imala u dve naj-lon kese iz samousluge, ma trepnula nisam, a rekoh kako su me u Beogradu pokrali. Oko mene sve neke fine dame, gospoda... obučeni u boje voća... Nežni, mirišu na čisto, kô one ženske sa reklama za deterdžente. A Mustafa se skockao kô za venčanje. Mene uhvatio svrab ispod suk-nje, pucketaju grilonke, al' šta ću, ne mogu da se češem kô sumanuta. Odvede me on u neki hotel, a tamo opet sve isto. Jedva sam čekala da se oku-pam. I dok sam se ja brčkala u kadi, on ode da mi kupi stvari. Doneo mi je beli i crni bodi, pet-šest pari crnih i belih gaćica, bruseve, svilene čarape, belu rolku bez rukava i nekakvu crnu suknju u gloknu. Pa još tu nekih drangulija, uloške, a ja ga pitam šta će mi kad nemam menzis; on kaže higijenske, za svaki dan.

Tu otčutim svoju bruku, ja to nisam koristila nikad, i uzmem da se prskam sa raznim parfemi-ma i mažem pomadama, al' jebiga kad ne znam

švapski, kosu operem mlekom za telo – vidim neće da zapeni, pa uzmem drugu bocu, pa sve tako redom, dok ne naletih na šampon. Krenem da obučem bodi...

– *Ne!* – kaže on. – *Prvo veš, na to staviš uložak, pa onda bodi...*

Gledam ga tako u čudu, a zaklinjem se u sebi: E, Sekana, Sekana, naučićeš ti sve po propisu i nosićeš samo najbolje i najskuplje gaće, čarape i haljine; čim se latiš mikrofona, zbogom suknje od grilona!

Tu smo noć proveli gladni jedno drugog, a bogami sam bila gladna i ovako, i kako on uđe u kupatilo, ja natrpam puna usta čokolade s rižom, baš mi se zgodno našla. Dala mi cimerka kad sam krenula na put; i danas najviše volim tu čokola-du, nego ih retko nađem.

Kad smo ujutro otišli na doručak, rešim da se više ne brukam i počnem da posmatram druge, pa ću, kô velim, tako i ja, i nema greške. Natrpam na tanjir sve i svašta, mnogo sam bila gladna i bacim se po siru i pršuti, kajgani i kobasicama, kô da hranu u životu videla nisam. On ćuti, sme-ška se, a ja lepo vidim da sam opet nešto sjebala, pa mu je neprijatno. Osvrnem se oko sebe i uka-piram da drugi gosti jedu sporo, kuckaju srebr-nim kašičicama jaja u čaši, jedno parče providno isečenog crnog 'leba premazano s nečim, sok od đusa i ajd zdravo!

Ma, zaboje me baš, u Zaponjcima sam se crnog hleba najela za ceo život. Beli 'leb 'oću,

i ko mož' da mi zabrani?! Još gledam kako da zakačim krajku, pa da uzmem i jaja na oko. Ovaj moj stavio u činijicu kô neki čips, a prelio ga mlekom – bljak. Život da ti se smuči. A ruke mu negovane, nokti sređeni, a meni – kuku! – kô da nisam pevačica, nego pralja.

A kako i ne bi bile! Ona stipsa od Milorada, oca mi, nikad nije hteo ni da čuje za veš mašinu, pa smo iskuvavale veš u jednom, a krpe u drugom kazanu, pa prakljaču u ruke i na potok.

– *Ja bih* – kažem Mustafi – *kafu bez šećera, tursku* – a on se opet smeje.

– *Nije ti ovo kafana – srednja, gorča, slađa...* *Ovde se sve služi odvojeno. Kafa, mleko, šećer.*

A poručio sebi neku sa snegom od belanceta na vrhu; kad se nisam tu za stolom ispovraćala, neću nikad. E, jebiga, mislim se, trebala si sve da se raspitaš pre nego što si došla u Švabiju, sad ti nema nazad. Joj, mislila sam da mi je svet pod nogama, kad ono svi fini, a ja seljan-ka. Nije nego! Ma, da ih samo vidim u kući, ne da umaču i smaču kad se raskomote, nego sve u šesnes'.

Preživeli i taj doručak nekako, a on meni servira priču kako je baš pred razvodom, al' je ona, izgleda, trudna; eto godinama pokušavali, pa je otišla na veštačku oplodnju i... primilo se. A imala je mnogo spontanih pobačaja i ne sme da se nervira. Nego će on meni iznajmiti gajbu, dolaziće non-stop, sve najbolje tezge će biti moje, a pevaču u njegovoj diskoteci svakog vikenda. A

kad skupim dovoljno para, kupiću stan i skućiću se lepo.

Gledam ga i mislim kako se nismo tako dogovorili. Obećavô mi svašta. Već sam se videla kako u beloj limuzini dolazim u Zaponjke, kako me kućna pomoćnica pita koji ću šlafrok da obučem, kad ono – 'oćeš – cvrc. Šljakenzi Sele, nema zajebancije.

Za jedan dan mi je našao stan, a nameštaj kao dobio od prijatelja. Posle skontam da Švabe jednom nedeljno izbace iz kuće na ulicu sve što im ne treba, pa to pokupe Turci i sirotinja. Ko god 'oće. Tako je on mene „skućio“...

Ja u švapskim otpacima, a ona njegova Paraskeva u svili i kadifi. Ceo moj stan kô njeno kupatilo. Vodio me on da me upozna sa njom, kao moj menadžer. Ona bila negde u bašti, a ja malo razgledala kuću. Nema šta, prava švapska. Sve čisto da te oči zaboje. A i ona, ledena kô glečcer, vidi se na kilometar. Svoje slike rasporedila po celom stanu. Te sa tatom, te na maturi, pa sa lavovima, pa sa kućetom, ona na skijama... Ona pa ona... Na zavese popadali neki leptirići; to kod nas u Srbiju bedu i nevolju donosi, ja 'tela da ih oteram – ono plastika. I cveće sam htela da zalijem, da ne sedim dokona, baš mi se učinilo sparušeno. Kad ono – svileno! Rese na tepisima bele, i sve jedna do druge, kô počesljane. Ma da ti se sloši. Odem da piškim i taman da pustim vodokotlić – oćeš klinac – nigde ga nema. Vidim – opet bruka – pa se latim tuša da to sredim. I

dok sam se tako mučila, nagazih na neko dugme na podu od kupatila, i voda krenu ko luda. E, pred nervni slom da završim.

Skuvala bi' ja i kafu, al' nigde ringli na šporetu. Nacrtani neki krugovi, kô deca kad se igraju. Jeste šporet – nije šporet. Otvorim frižider – kad tamo neke bobice, zrnevlje, i sve na kutijama uslikani psi i mačke, kô da sam u štenaru uletela. Ma, jedva sam čekala da se vratim u ono moje sopče i da na čošku kupim pečeno pile iz Vinervalda, kilo belog 'leba i da oljuštim dve glavice crna luka – da se najedem kô žena.

Kad, evo ti ove iz bašte, nosi neki cvet, jedno dvaes' minuta je tražila gde će da ga smesti. On nas tu upozna, i bogzna kako se ona meni smeška; on prevodi da me pozivaju na ručak i da se njoj dopada naša folk muzika, jer je bila u Americi i tamo su svi ljudi za Doli Parton.

Gledam kako se postavlja sto, sve sam kristal i porculan, žuto i teget, onako sa žutim salvetama, pa po tri čaše svima i tri tanjira. Pored njih silne viljuške, kašike, pa male kašičice, pa nešto kô da se ukrštala, bože me prosti, kašika sa viljuškom, a nož zakrivljen – nikad nisam videla da takav postoji. A kad je „hausfrau“ stavila na astal srebrnu činiju sa tri ribe iz neakve tegle, i još jednu manju sa salatnom od brat bratu pola neljuštenog krastavca, slošilo mi se mnogo.

Ovaj moj Mustafa mi svečano saopšti da su to haringe sa Severnog mora, da je to recept od Bizmarka, koj' li mu je taj... A ja bre sanjam onaj

lukac i pile i smeškam se, šta ću?! Oni jedu, pa kao uživaju, ja odvalih da nisam gladna i sačekah kolač. A to... Tvrd kô vosak, trči, trči, pa suva groždica, a seku ga kô mladenačku tortu. Ne znam, brate, al' kad moja komšinica Mica nasloži rozen-tortu, prste da poližeš. Jes' da je to jednom godišnje, al' šta ima veze.

Završi se tako taj nesrećni ručak, gladnija sam ustala nego što sam sela.